

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

14 januari 2005

GEDACHTEWISSELING

over de resultaten van de Europese Landbouwraden van oktober en november 2004

VERSLAG

**namens de Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
uitgebracht door de heer Stefaan Sintobin
aan de Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij
en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Jos De Meyer.

Vaste leden:

de heren Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch;

de heer Jos De Meyer, mevrouw Tinne Rombouts;

de heren Carlos Callens, Jul Van Aperen;

de heren Jacky Maes, Bart Martens.

Toegevoegde leden:

de heer Jef Tavernier;

de heer Mark Demesmaeker.

INHOUD

	Blz.
I. Toelichting over de resultaten van de voorbije Europese Raden voor Landbouw en Visserij van 18 en 19 oktober en 22 en 23 november 2004	4
I.1 Landbouw	4
I.1.1 Europese Raad van ministers van Landbouw en Visserij van 18 en 19 oktober 2004	4
I.1.2 Europese Raad van ministers van Landbouw en Visserij van 22 en 23 november 2004	5
I.2. Visserij.....	8
I.2.1 Europese Raad van ministers van Landbouw en Visserij van 18 en 19 oktober 2004	8
I.2.2 Europese Raad van ministers van Landbouw en Visserij van 22 en 23 november 2004	9
II. Vragen van de leden	11
II.1 Landbouw	11
II.2 Visserij.....	14

DAMES EN HEREN,

De Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Landbouwbeleid organiseerde op dinsdag 7 december 2004 een gedachtewisseling met mevrouw Sophie Dewispelaere, raadgever landbouw op het kabinet van de minister-president en de heer Johnny Demaiter, adviseur-generaal bij de afdeling Landbouw- en Visserijbeleid van de administratie Land- en Tuinbouw over de resultaten van de voorbije Europese Landbouwraden. Het verslag wordt uitgebracht door de heer Stefaan Sintobin.

I. Toelichting over de resultaten van de voorbije Europese Raden voor Landbouw en Visserij van 18 en 19 oktober en 22 en 23 november 2004

I.1. Landbouw

Mevrouw *Sophie Dewispelaere* geeft een toelichting bij de landbouwaspecten besproken op de Europese landbouw- en visserijraden van oktober en november 2004.

I.1.1 Europese Raad van ministers van Landbouw en Visserij van 18 en 19 oktober 2004

In oktober stonden twee punten op de agenda: de gemeenschappelijke marktordening van groenten en fruit en het Europese actieplan biologische landbouw.

GMO Groenten en Fruit

In het hoofdstuk over de gemeenschappelijke marktordening (GMO) van groenten en fruit werden drie elementen naar voren gebracht: de conclusies, verbeterpunten en een studieopdracht voor de Europese Commissie.

Een van de belangrijkste conclusies is het handhaven van de beginselen van de huidige GMO Groenten en Fruit. Dat is belangrijk voor Vlaanderen omdat het een voorloper is op het vlak van de implementatie van deze GMO. Andere belangrijke conclusies waren het werken met erkende telersverenigingen, de communautaire steun aan de operationele programma's van die verenigingen, meer marktgerichte productie en verminderen van de interventiemechanismen. Voorts werd de conclusie getrokken dat er nood is aan eenvoudiger en flexibeler programma- en middelenbeheer.

Een eerste verbeterpunt betreft de werking van telersverenigingen. In Vlaanderen zijn deze verenigingen echter goed uitgewerkt. De Vlaamse telersverenigingen ontvangen jaarlijks ongeveer 1,3 miljard Belgische frank voor hun operationele programma's. In een aantal lidstaten, vooral de nieuwe lidstaten, raken deze verenigingen moeilijk opgestart. Europa gaat ze financieel stimuleren door middel van startsteun.

Het volgende verbeterpunt handelt over crisisbeheersing. Er zijn drie soorten crisissen: overproductie, onderproductie en crisis vanwege de voedselveiligheid. De remedie voor overproductie was totnogtoe steeds interventie. Omdat deze maatregel niet marktgericht is, zoekt men naar alternatieven. Onderproductie kan het gevolg zijn van uitzonderlijke weersomstandigheden. Een mogelijke remedie is oogstverzekering. In het derde geval wordt voedsel van de markt gehaald vanwege de voedselveiligheid. Vlaanderen heeft als remedie een recallsysteem voorgesteld, namelijk steun voor de producenten die hun producten van de markt moeten halen.

Het voorzitterschap legde tijdens de raad sterk de nadruk op het gezondheidsbevorderende karakter van groenten en fruit ter bevordering van de consumptie ervan. Dit is een laatste verbeterpunt. Heel wat Europese verordeningen maken promotie mogelijk. Het is niet de bedoeling om bijkomende verordeningen uit te vaardigen, wel om de huidige beter te stroomlijnen. De operationele programma's van de telersverenigingen moeten dit aspect sterker benadrukken.

Tot slot in verband met de GMO Groenten en Fruit heeft de Europese Raad de Europese Commissie een aantal studieopdrachten gegeven. De impact van de verwerkingssteun voor verwerkte producten en citrusvruchten zal geanalyseerd worden, net zoals de marktsituatie voor kleine fruit en andere rode vrucht bestemd voor verwerking. Deze studies werden niet gevraagd door België. De analyse van de verwerkingssteun werd gevraagd door Spanje. Het gaat meer bepaald over de verwerking van tomaten tot ketchup.

Belangrijker is dat de samenhang tussen de gemeenschappelijke marktordening en de plattelandsontwikkeling eveneens onderzocht zal worden. Een aantal plattelandsontwikkelingsmaatregelen (investerings-, afzet- en verwerkingssteun)

kunnen ook onder de operationele programma's vallen. Omdat een project geen tweemaal gefinancierd mag worden, moeten de maatregelen beter op elkaar worden afgestemd.

Een laatste element van onderzoek is de cross compliance. Alle verplichte elementen zullen geanalyseerd worden om na te gaan of er een directe link is met de inkomenssteun. In ieder geval moeten de milieutechnische bepalingen die in de GMO zijn opgenomen vergeleken worden met de bepalingen van de cross compliance.

Europese actieplan Biologische Landbouw

De discussie over het Europese actieplan Biologische Landbouw loopt al enkele jaren. Het idee achter dit actieplan werd al in 2001 naar voren geschoven. Er waren sindsdien bevestigingen, hoorzittingen en heel wat raads werkgroepen zodat tijdens de landbouwrap van oktober kon overgegaan worden tot aanneming van een aantal conclusies.

Zo werd besloten dat biologische landbouw haar belang heeft en binnen het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) als een belangrijke parameter voor meer duurzame landbouw naar voren geschoven moet worden.

De uitbreiding van de biologische productie moet gebaseerd zijn op een evenwichtige groei van vraag en aanbod: er moet nagegaan worden of vraag en aanbod op elkaar afgestemd zijn en of een beroep moet worden gedaan op import.

Omdat is gebleken dat de consumenten te weinig geïnformeerd zijn is voorlichting en informatie van de consumenten voor de biologische landbouw zeer belangrijk. Dit is dus ook een actiepunten. Verder zijn initiatieven noodzakelijk om de marktcondities te verbeteren.

Mevrouw Dewispelaere zegt dat de raad van oordeel is dat het biologische landbouwmodel zijn belang heeft als voortrekkersrol voor meer duurzaam landbouwbeleid binnen het GLB.

De mededeling van de Europese Commissie is een belangrijke stap voor de realisatie van een gans beleidsconcept voor de gehele keten van biologische productie, verwerking, verdeling en handel. Ook in de biologische landbouw is een ketenbenadering, tot en met de verwerking en de verkoop

zeer belangrijk: al te vaak lopen de zaken bij de afzet een beetje fout.

Verder is een set van 21 specifieke acties gebundeld rond 3 pijlers: één die gericht is op de markt voor biologische landbouw (promotie, informatie, enz.), één die het overheidsbeleid betreft en ten slotte één die het normeren, traceren, de accreditatie en de controle behelst. Van die 21 acties heeft de Raad een aantal als prioritair aangeduid. Er werd ook gevraagd naar een snelle implementatie.

Mevrouw Dewispelaere drukt erop dat het hierbij niet gaat om een verordening of een richtlijn, maar wel om aanbevelingen van de commissie. De lidstaten moeten verder zelf initiatief nemen. Gedurende de vorige regeerperiode heeft Vlaanderen al heel wat stappen ondernomen voor een Vlaams actieplan betreffende biologische landbouw; het loopt in grote mate gelijk met de pijlers en de actiepunten van de besluiten van de commissie. Eventueel kan worden nagegaan of dit bestaande actieplan moet worden geactualiseerd.

I.1.2 Europese Raad van ministers van Landbouw en Visserij van 22 en 23 november 2004

Tijdens de Landbouwrap van november stonden vier punten op de agenda: bescherming van dieren tijdens het vervoer, de samenwerking op het gebied van landbouwgerelateerd onderzoek, de mededeling van de commissie met betrekking tot de hervorming van de suikersector, en de plattelandsontwikkeling en de financiering van het GLB. Mevrouw Dewispelaere legt de klemtoon op de twee laatste punten omdat Vlaanderen hiervoor volledig bevoegd is.

Bescherming van dieren tijdens vervoer

Wat de bescherming van dieren tijdens het vervoer betreft, was er een discussie die uiteindelijk tot een politiek akkoord leidde. In april 2003 werd de ontwerpverordening niet goedgekeurd omdat er een blokkeringsminderheid was wegens een teveel aan indirecte en een tekort aan directe maatregelen. In 2004 stemde enkel Denemarken nog tegen. België, Duitsland, Luxemburg en Zweden onthielden zich. België deed dat niet om inhoudelijke maar wel om institutionele redenen. België was op federaal niveau tegen, Vlaanderen was voor, en Wal-

lonië wenste zich te onthouden: dit leidde tot de Belgische onthouding.

De maatregelen over transporttijd en veestapel-dichtheid, die een meer directe impact hebben op het dierenwelzijn, werden voorlopig uit het compromisvoorstel geweerd om tot een akkoord te kunnen komen. Toch gaat de verordening zeer ver; in het verleden waren er enkel richtlijnen. Nu weet iedereen om welke criteria, welke parameters en welke controles het gaat en moet er in alle lidstaten een strikte opvolging zijn van de wetgeving. De verordening zal in werking treden in 2007 en bewerkstelligt een responsabilisering van eenieder die in de keten betrokken is, gaande van de landbouwer zelf tot de chauffeur die het transport uitvoert. Dit wordt sterk benadrukt.

Bovendien wordt vanaf 2010 controle via een satellitsysteem (Galileo) in werking gesteld. Daardoor zal doorheen de hele EU op elk moment kunnen nagegaan worden welke vrachtwagen zich waar bevindt. Ook voor en na het eigenlijke transport zijn er nu veel meer controles en regels: er was duidelijk naar voren gekomen dat nogal wat stress bij de dieren zich voordeed tijdens het laden en het lossen. Ter informatie geeft mevrouw Dewispelaere mee dat tien procent van het dierentransport in de EU via lange afstand gaat.

Vervolgens somt mevrouw Dewispelaere op welke concrete verbeteringen werden aangebracht. Zo mogen jonge en zwangere dieren niet getransporteerd worden, moet er een verbetering komen voor alle transportcondities, zowel op het land als over zee, en wordt een specifieke verbetering van de condities voor paarden voorgeschreven. Verder worden de regels voor het langeafstandstransport strenger, komt er een training voor transporteurs, en ligt de verantwoordelijkheid nu ook bij de handelaars, de transporteurs en de slachthuizen.

Spreekster vestigt er nogmaals de aandacht op dat het niet meer enkel gaat om een richtlijn, maar om een echte verordening. In geval van overtredingen zal een grotere aansprakelijkheid gelden; de controle na het transport zal opgedreven worden en de normen van de opvolging zullen verbeterd worden. Ten slotte zal door het voornoemde satellitsysteem, door het toekennen van meer verantwoordelijkheid aan het transport zelf en door een rapport na het transport een betere opvolging van de uitvoering van de wetgeving gerealiseerd worden.

Samenwerking voor landbouwkundig onderzoek

De samenwerking voor landbouwkundig onderzoek behelst het vaste voornemen om, zoals het op de Lissabon-agenda naar voren werd geschoven, meer aandacht te schenken aan onderzoek, en een engagement van de diensten van de commissie van Onderzoek en van Landbouw om meer samen te werken inzake alle aspecten van het GLB. Hierover wordt in februari 2005 verder gepraat door twee vertegenwoordigers per lidstaat. Alle ministers gingen akkoord met de noodzaak voor een versterkte samenwerking op onderzoeksniveau. Het zesde kaderprogramma binnen Innovatie ligt aan de basis voor de financiering van deze samenwerking.

Hervorming van de suikersector

Vervolgens gaat mevrouw Dewispelaere over tot een bespreking van de hervorming van de suikersector. Daarover vond, naar aanleiding van de mededeling van de Europese Commissie van juli, eerst een tafelronde plaats waarna een puur oriënterend debat plaats had. De commissie bevestigt de nood aan hervorming van de suikersector, waarbij de hervorming van het GLB model zal staan. De commissie wilde snel van start gaan, maar door de veroordeling door het WTO komt er nu een timingprobleem. De commissie wil eerst de uitspraak in beroep afwachten. Deze is voorzien voor april 2005. Daarmee wordt wel tegemoetgekomen aan de vraag van de sector zelf om niet overhaast tewerk te gaan. Het staat vast dat de hervorming zeker niet voor 2006 op het terrein voelbaar zal zijn. Toch zal de commissie zich aan de datum van december 2005 moeten houden, omdat dan de volgende ministeriële conferentie van de WTO plaatsvindt en er op dat moment een akkoord moet zijn. De commissie wijst erop dat de herziening van de oorsprongsregels zeer belangrijk zijn, om een carrouselvorming, of een doorsluizen van in bijvoorbeeld Brazilië geproduceerde suiker via de ACP-landen (Afrika, Caraïben, Pacific) en minst ontwikkelde landen naar Europa, te voorkomen.

De commissie vraagt aan de Raad een duidelijk mandaat voor de onderhandelingen over de suikerinvoer uit de Balkan. Inzake suikerinvoer zijn de interne en de externe aanbodbeheersing en het prijselement belangrijk. De interne en externe aanbodbeheersing moeten altijd samen bekeken worden: aan een quotaverlaging binnen de Euro-

pese Unie moet een bepaalde mate van aanbod-beheersing inzake invoer gekoppeld worden, zowel vanuit de Balkan als vanuit de ACP-landen en de minst ontwikkelde landen. De minst ontwikkelde landen hadden een volledige nultarief invoer vanaf 2009 bekomen maar 2009 is voor hen veel te vroeg. De Europese commissaris van Landbouw onderschrijft dit uitstel maar moet zich daarover nog met haar collega's van Ontwikkeling en van Buitenlandse Handel beraden. Daarom zal er nog overleg zijn met commissaris Michel.

De commissie heeft nogmaals gezegd dat de prijs te hoog is. Hij zal moeten dalen. De mate waarin, blijft een discussiepunt. Er moeten initiatieven worden genomen, zowel Europees als internationaal.

Het Nederlandse voorzitterschap vindt de dialoog met de minst ontwikkelde landen zeker belangrijk. Commissaris Fischer Boel heeft zich daartoe verbonden. Op vraag van de sector en om praktische redenen zal de hervorming niet eerder dan 2006 in werking treden. Er is immers nog geen voorstel van de commissie zelf. Dezelfde lijn zal gevolgd worden als bij de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Een heel aantal lidstaten waren het niet eens met de daling en de transfereerbaarheid van de quota.

De commissie wil de quota verlagen. Mogelijk kunnen de quota nadien tussen de verschillende lidstaten getransfereerd worden. Het idee hierachter is dat, indien de prijs wordt verlaagd een aantal landen hun productie zullen stop zetten en hun quota vrijkomen zodat ze kunnen getransfereerd worden.

Met de daling van de prijs zijn een heel aantal lidstaten het evenmin eens: van zodra de prijs daalt, kunnen een aantal lidstaten niet meer produceren en niemand heeft zin om over te schakelen op een andere productie. Dat druist immers in tegen het vroegere gemeenschappelijk landbouwbeleid, dat in alle lidstaten alle productietakken vertegenwoordigd moesten zijn.

Plattelandsontwikkeling

Belangrijk voor Vlaanderen is ook de plattelandsontwikkeling. De commissie beoogt hierover een akkoord te bereiken in de eerste helft van 2005. Het huidige programma loopt tot en met 2006. Op 1 januari 2007 moet elke lidstaat dus met een nieuw

programma naar voren komen. Omdat een dergelijk programma al gauw 500 pagina's behelst, vergt het enige voorbereiding van de lidstaten. Daarom hoopt de commissie zeker begin volgend jaar met haar verordening klaar te zijn.

Inzake het plattelandsontwikkelingsbeleid zijn er drie soorten maatregelen. Er zijn ten eerste de meer structurele acties voor de verbetering van de sector, bijvoorbeeld investeringssteun en vestigingssteun. Ten tweede is er het milieubeleid en ten derde de diversificatie, het plattelandsontwikkelingsbeleid in de meest ruime zin van het woord. Tot op heden bestonden die drie assen ook, maar was de lidstaat vrij om een maatregel al dan niet in haar programma in te schrijven; alleen de milieumaatregelen waren steeds verplicht maar er werd niet bepaald hoeveel middelen daaraan besteed moesten worden. Nu vraagt de commissie dat ten minste 15 procent van de middelen wordt besteed aan structurele maatregelen, ten minste 25 procent aan milieu, ten minste 15 aan het meer horizontale gedeelte en 7 procent aan zeer gebiedsgerichte werking (Leader-principe). Heel wat lidstaten, waaronder België, zijn gekant tegen het principe dat de commissie alles kan opleggen. Ze willen het subsidiariteitsbeginsel in hoge mate laten spelen.

Bovendien zouden de huidige rentesubsidies aan de landbouwers, zowel in het kader van investeringssteun als van vestigingssteun, in het tweede programma niet meer kunnen. België ziet daar nog wel het nut van in en wordt hierin gevolgd door Frankrijk en Hongarije. Een aantal lidstaten heeft zich hierover nog niet uitgesproken.

De commissie wil de steun voor de agro-voedingssector bovendien beperken tot de micro- en kleine bedrijven. Bijna elke lidstaat is daartegen gekant omdat zo een reeks bedrijven uit de boot zou vallen.

De commissie vraagt ook dat elke lidstaat een nationale strategie uitschrijft omtrent het plattelandsontwikkelingsbeleid. Dat is voor België niet zo evident: het Vlaamse platteland verschilt heel erg van het Waalse. Pijnlijk is dat België ter zake geen steun kan verwachten van de andere lidstaten. Enkel het Verenigd Koninkrijk zag hierin mogelijk een probleem.

De maatregel ‘probleemgebieden’ heeft in de vorige periode zeer veel succes gekend, niet zozeer in België, maar wel in andere lidstaten: ze biedt steun aan landbouwers in afgelegen gebieden of in gebieden met bijzondere beperkingen op het vlak van milieu. De maatregel maakt het mogelijk om, zonder al te veel regels, veel geld door te sluisen. Nu zullen er meer criteria in de verordening worden ingeschreven en vooral de zuidelijke lidstaten hebben daar problemen mee.

Veel lidstaten hebben ook bedenkingen bij de toewijzingscriteria van de middelen. Vlaanderen heeft tot nu toe jaarlijks ongeveer 40 miljoen euro per jaar gekregen voor zijn programma voor plattelandsontwikkeling. Het valt af te wachten wat dat voor de komende programmeringsperiode gaat worden. Een van de criteria is bijvoorbeeld de besteding gedurende de huidige programmeringsperiode. Die besteding was in het begin, wegens aanpassingsverschijnselen, niet bijzonder hoog. Bovendien heeft Vlaanderen niet veel specifieke probleemgebieden wat een ander criterium is.

Heel veel lidstaten pleiten ook voor nieuwe maatregelen inzake innovatie, verwaarloosd areaal en producentenverenigingen maar mevrouw Dewispelaere veronderstelt niet dat de commissie daar veel rekening mee zal houden. Er is ook nood aan meer vereenvoudiging inzake evaluatie en rapportering. Er moet nu gewerkt worden met een strategie, die nadien moet worden uitgewerkt in een programma, waarbij men nog eens met verschillende andere uitvoeringsstructuren te maken krijgt.

I.2. Visserij

De heer *Johnny Demaille*, adviseur-generaal bij de afdeling Landbouw- en Visserijbeleid van de administratie Land- en Tuinbouw, behandelt de agendapunten inzake Visserij.

I.2.1 Europese Raad van ministers van Landbouw en Visserij van 18 en 19 oktober 2004

In oktober stond het Communautair Bureau Visserijcontrole op de agenda. Er waren ook de herstelplannen, met ondermeer tong in het Westelijk Kanaal en de Golf van Biskaje. Een ander belangrijk punt was de gevolgen van de hoge brandstofprijzen voor de visserij.

Communautair Bureau Visserijcontrole

Inzake het Communautair Bureau Visserijcontrole, dat in het Spaanse Vigo gevestigd zal zijn, ligt er een voorstel op tafel maar de echte discussie daarover moet nog beginnen. Het oriënterend debat in oktober had ondermeer betrekking op de opdracht en de taken van dat bureau. Voor de meeste lidstaten, waaronder ook België, is het in de eerste plaats een coördinerende instantie.

Wegens de diversiteit naargelang de zeeën waarop men vist, pleiten de meeste lidstaten voor een regionaliseerde aanpak vanuit een gecentraliseerd bureau.

Een ander discussiepunt betrof de gezamenlijke inzetplannen. Vanuit de verschillende lidstaten worden controlemiddelen (boten, vliegtuigen, enz.) aangereikt maar het zal niet gemakkelijk zijn om het personeel te poolen en de materiële middelen in te zetten. Een controleboot geleverd door Vlaanderen is bijvoorbeeld een boot van de marine. Bijgevolg is er een akkoord van de militaire overheid nodig voor het inzetten ervan.

De bevoegdheid van de inspecteurs binnen de multinationale inspectieteams vormt ook een probleem. De inspecteurs zijn immers alleen bevoegd binnen de eigen territoriale wateren.

Ten slotte is het gewicht van de Europese Commissie binnen het huidige voorstel te groot, zowel inzake de samenstelling van het Bureau als inzake de stemprocedures. Heel wat lidstaten hebben op dat probleem gewezen.

Hij veronderstelt dat deze discussie zal verdergaan onder het Luxemburgse voorzitterschap. België staat sterk achter het principe van een communautaire controle die overal dezelfde is en van een bestraffing van de vergrijpen die in de mate van het mogelijke ook overal dezelfde is. Het zal echter niet makkelijk zijn dit te realiseren.

Herstelplan tong

Voor het herstelplan tong in het Westelijk Kanaal en in de Golf van Biskaje is hij eerder voorstander van een beheersplan dan van een herstelplan. Een herstelplan gaat veel verder en beperkt bijvoorbeeld het aantal zeedagen, dat is het aantal dagen dat men kan vissen. Hij meent dat een beheersplan voor het Westelijk Kanaal met een TAC-gestuur-

de aanpak kan volstaan. Daarbij wordt de totale hoeveelheid vastgelegd die mag opgevisst worden. Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk zijn dezelfde mening toegedaan. Het advies van een internationale groep van wetenschappers die de stocks bestudeert, ging immers in dezelfde richting.

Voor de Golf van Gascogne is de situatie iets minder goed. Daar aanvaardt hij een herstelplan. Toch zou men nog altijd TAC-gestuurd willen werken. De hoeveelheid vis die mag bovengehaald worden zou van jaar tot jaar moeten vastgelegd worden in een meerjarenplan. Ook in dat geval is hij dus geen voorstander van een beperking van het aantal dagen dat er mag worden gevisst.

Brandstofprijzen

De hoge brandstofprijzen zijn voor de visserijsector een pijnlijke zaak. Het is niet de eerste keer dat de Europese Commissie daarop aangesproken wordt. Frankrijk heeft deze keer het initiatief genomen en België verleent zijn volle steun. Men vraagt communautaire en geen nationale steun. Commissaris Fischler heeft echter geantwoord dat staatssteun niet mogelijk is voor variabele kosten zoals de brandstof. Dat zou niet compatibel zijn met het Europees Verdrag en het zou in strijd zijn met de concurrentieregels op de interne markt. Het is namelijk alleen de Europese Commissie die kan oordelen of bepaalde concurrentieregels al dan niet compatibel zijn. Structurele steun is wel mogelijk, maar dan voor capaciteitsafbouw. Dit zou concreet willen zeggen dat van de 120 boten nog eens 20 of 30 boten zouden moeten verdwijnen.

De minister-president en de visserijsector waren helemaal niet gelukkig met dit antwoord. Het is niet makkelijk een oplossing te vinden voor het probleem van de hoge brandstofprijzen. In Frankrijk is er nu een systeem van verzekeringen tegen een sterke stijging van de olieprijs. Dat kan echter alleen op lange termijn een oplossing zijn, als er een reservefonds zou opgebouwd zijn. Vanuit België is men dit systeem aan het onderzoeken.

I.2.2 Europese Raad van ministers van Landbouw en Visserij van 22 en 23 november 2004

In november stonden de volgende punten op de agenda: de bilaterale overeenkomst met Noorwe-

gen, een voorstel voor het Europees Visserijfonds (naar analogie met het voorstel in de plattelandsverordening), het visserijbeheer in de Baltische Zee en een amendering van de verordening voor de diepzeesoorten in de nieuwe lidstaten.

Op de laatste twee punten zal spreker niet grondig ingaan. Het laatste punt gaat over het recht van de nieuwe lidstaten om een bepaalde hoeveelheid van de diepzeesoorten op te halen. België heeft echter geen visserij die gericht is op de diepzeesoorten en heeft dus niet echt deelgenomen aan deze discussie. Hetzelfde geldt voor het visserijbeheer in de Baltische Zee. De toestand van de kabeljauw daar is er zeker even slecht als in de Noordzee. Bij dit probleem zijn echter heel wat nieuwe lidstaten betrokken. Het probleem zal dus niet zo snel opgelost raken.

Bilaterale overeenkomst met Noorwegen

De bilaterale overeenkomst met Noorwegen heeft betrekking op de zogenaamde joint stocks die zowel door Noorwegen als door de Europese Unie geëxploiteerd worden. Vooraleer de Europese Unie kan bepalen hoeveel vis van een bepaalde soort er in een bepaald jaar en in een bepaalde regio kan opgehaald worden, moet er eerst een akkoord zijn met Noorwegen. Er is al een akkoord bereikt over de arctische kabeljauw. Er is ook wat tong uit de Noordzee toegekend aan Noorwegen. Dat mag echter niet ten nadele gaan van de Belgische TAC en quota (cf. infra).

Voorstel van het Europees Visserijfonds

Over het voorstel van het Europees Visserijfonds is er een eerste politiek debat gevoerd. Het gaat om een voorstel van de commissie. Er zijn vijf prioritaire assen. Een eerste prioritaire as betreft de maatregelen ter aanpassing van de vloot om tot een duurzame visserij te komen. Een tweede is de verwerking en de handel in vis- en aquacultuurproducten. Een derde betreft de initiatieven van collectief belang, bijvoorbeeld de vorming. Een samenwerkingsverband van een aantal producentenorganisaties voor een betere vorming kan bijvoorbeeld passen in dat kader. Een vierde as is de mogelijkheid om een speciale actie te ondernemen voor de duurzame ontwikkeling van bepaalde kustgebieden. Misschien komen sommige delen van de Belgische kust daarvoor in aanmerking. Veel zal afhangen van de toewijzingscriteria. Een vijfde en laatste prioritaire

as is de technische assistentie die mogelijk is voor allerlei projecten die gericht zijn op duurzaamheid.

Het Nederlandse voorzitterschap heeft het Europees Visserijfonds verder aangepakt via een zes-tal vragen. Ze hebben gevraagd of nieuwbouw nog mogelijk moest zijn en of schepen nog steun mogen krijgen voor een verdere modernisering. Ze vroegen ook of de steun voor afzet en verwerking en voor aquacultuur moet beperkt worden tot kleine ondernemingen, zoals de Europese Commissie voorstelt. Ten derde is men akkoord met de verplichte toepassing van de socio-economische maatregelen. Als men steun wil voor aquacultuur, voor afzet en verwerking of voor de modernisering van vissersboten, is men ook verplicht tot een aantal socio-economische maatregelen zoals bijvoorbeeld afvloeiingen. Het Nederlandse voorzitterschap vraagt ook of men akkoord gaat met het voorstel van de Europese Commissie voor een tijdelijke stillegging en voor steun aan jonge visserij. België is een sterke voorstander van deze steun aan de jonge visserij. Ten slotte is er een vraag over de binnenvisserij, die niet van toepassing is op België, maar misschien wel op Nederland voor het gedeelte van de Schelde dat niet meer tot de Noordzee wordt gerekend.

België kan ermee instemmen dat er geen steun meer mogelijk is voor nieuwbouw, maar wenst toch nog voldoende te kunnen investeren. In het huidige voorstel dreigen de investeringen erg beperkt te worden zodat modernisering praktisch niet meer mogelijk is. De heer Demaiter geeft het voorbeeld van een hulpmotor op een vissersboot die niet langer zal kunnen betoelaagd worden. Tot enkele jaren geleden kon een motor, die ongeveer om de tien jaar moet vervangen worden, gemakkelijk betoelaagd worden. Dat zou niet meer mogelijk zijn. In de toekomst zou dit ook gelden voor de hulpmotoren. Men zou de steunregimes dus erg beperken.

Vlaanderen is voorstander van steun voor selectief en brandstofbesparend vistuig.

Vlaanderen heeft heel wat tijd nodig om alle herstructureringsplannen uit te voeren. Door de moeilijke start van het vorige plattelandsprogramma, zal Vlaanderen geld verliezen. Hetzelfde geldt voor de visserijsector. De Europese Commissie begrijpt niet altijd dat de lidstaten tijd nodig hebben om de

voorgestelde maatregelen op punt te zetten, en om de sector mee te krijgen.

Als niet gevestigd mag worden vanwege milieuredenen (te kleine stocks), staat de huidige verordening toe per boot of reder een bepaald bedrag te betalen. Matrozen krijgen een supplement bovenop de werkloosheidsvergoeding. De verordening voert een plafond in. De Europese Commissie behoudt de tijdelijke stillegging maar in ruil voor steun moet de vlootcapaciteit verminderd worden. Vlaanderen is daar uiteraard geen voorstander van. Daarnaast wil Vlaanderen de tijdelijke stillegging met vergoeding invoeren voor beperkingen als gevolg van Natura 2000 (habitat- of vogelrichtlijn).

Vlaanderen wil verder dat steun voor de afzet en verwerking van aquacultuur niet gekoppeld wordt aan de grootte van het bedrijf, maar wel aan de aard van de investering.

De criteria voor de kustgebieden moeten op de reële behoeften afgestemd worden. Als bevolkingsdichtheid een criterium wordt, zal Vlaanderen de norm vlug overschrijden. Vlaanderen heeft evenwel geen kuststeden met meer dan 100.000 inwoners. Als de criteria te streng zijn, zal Vlaanderen er niet in slagen een beleid te ontwikkelen voor het volledige kustgebied.

Ten slotte vraagt Vlaanderen aan Europa nadrukkelijk rekening te houden met de Belgische staatsstructuur. Het valt niet mee om van het Vlaamse en het Waalse aquacultuurprogramma één operationeel programma te maken. Op Europees niveau raken Vlaanderen en Wallonië het vlot met elkaar eens. Maar hoe concreter het plan en de invulling wordt, hoe moeilijker Vlaanderen en Wallonië tot een akkoord komen. De spreker vreest dat de Europese Commissie geen oor zal hebben voor deze vraag. Ze moet nu al rekening houden met 25 lidstaten.

I.2.3 Europese Raad van ministers van Landbouw en Visserij van 21 en 22 december 2004

De volgende Europese landbouw- en visserijraad vindt plaats op 21 en 22 december. Het belangrijkste agendapunt is het bepalen van de TAC en quota voor de visserijsector voor 2005. De vooruitzichten voor Vlaanderen zijn niet bijster goed.

De meeste commissievoorstellen zijn niet gunstig voor Vlaanderen. Minister-president Leterme zal proberen de positie van Vlaanderen te verdedigen.

TAC is de totale hoeveelheid per lidstaat. De quota zijn de procentuele verdeling per lidstaat. Voor elke vissoort en voor elk visgebied wordt een maximum-hoeveelheid vastgelegd. Omdat de procentuele verdeling verschilt per gebied en per vissoort, zal Vlaanderen opkomen voor de gebieden waar het een aanzienlijk aandeel heeft. De andere lidstaten hebben andere prioriteiten.

II. Vragen van de leden

II.1 Landbouw

GMO Groenten en Fruit

De heer *Karlos Callens* vraagt concrete informatie over de vereenvoudiging en flexibilisering, zoals voorgesteld in de conclusies bij de gemeenschappelijke marktordening.

De werking en het opstarten van telersverenigingen zijn verbeterpunten. In Vlaanderen zijn er al heel wat telersverenigingen. Spreker vraagt of Europa het bestaan van een Waalse en een Vlaamse telersverenigingen per teelt aanvaardt. Mag Vlaanderen zich aan nieuwe projecten verwachten in deze sector?

Mevrouw *Tinne Rombouts* is blij met de handhaving van de beginselen van de huidige GMO vermits deze in het verleden een zeer positieve bijdrage heeft geleverd. Maar zij wil weten hoe het staat met de vraag naar flexibiliteit en met de kansen voor België.

Antwoord van mevrouw Sophie Dewispelaere

De vereenvoudiging en flexibiliteit van de gemeenschappelijke marktordening groenten en fruit, betreft vooral de versoepeling van de administratieve procedures voor de erkenning van de telersverenigingen volgens mevrouw Dewispelaere. Ook de subsidiëring van een operationeel programma voor zeer specifieke teelten zou mogelijk aan bod kunnen komen. Die elementen zijn voor Vlaanderen evenwel niet zo belangrijk. Vlaanderen is immers immens vooruitstrevend geweest inzake telersverenigingen. Het krijgt daar jaarlijks

1,3 miljard Belgische frank Europese steun voor. De verenigingen vragen wel naar flexibiliteit inzake besteding van de middelen. Ook op dat vlak zou er een versoepeling komen. Mevrouw Dewispelaere wijst er wel op dat de uitwerking van de feitelijke conclusies meer tijd en een voorstel van verordening vergt.

Op de vraag van de heer Callens antwoordt ze dat het geen probleem is dat er twee telersverenigingen van dezelfde soort zijn in Vlaanderen en in Wallonië.

Hervorming suikersector

De heer *Karlos Callens* wil weten of de commissie bij haar mededeling over de hervorming van de suikersector ook een oplossing voorstelde voor de problemen die ze bij de landbouwers zal veroorzaken.

Mevrouw *Tinne Rombouts* stelt dat wat de hervorming van de suikersector betreft er nog wel tijd is tot 2006, maar zij wil graag weten wat de houding van België hierin is en welke positie het in de discussierondes zal aannemen, in het bijzonder met betrekking tot de prijsdalingen en de quota.

De hervorming van de suikersector baart de heer *Jan Verfaillie* grote zorgen. De betrokken landbouwers zijn bang voor de toekomst. Hij vindt dat er totaal geen duidelijkheid bestaat over wat de doelstellingen en de voorwaarden zijn die in 2006 zullen gelden, en wil meer weten over het standpunt van België en van Vlaanderen. Als burgemeester van Veurne waar een suikerfabriek gevestigd is, vreest hij dat de hervormingen negatieve gevolgen zal hebben voor de tewerkstelling in zijn gemeente en zijn regio.

Antwoord van mevrouw Sophie Dewispelaere

De Europese Commissie heeft volgens mevrouw Dewispelaere wel degelijk een alternatief voor de suikersector. Ze betwijfelt evenwel of dat alternatief het probleem helemaal kan oplossen. De Europese Commissie wil het inkomensverlies dat zal voortvloeien uit de daling van de prijzen en de quota, tot zestig procent compenseren binnen de unieke bedrijfstoelag. De lidstaat zal werk moeten maken van reconversiemaatregelen. België stelde vragen over een mogelijke alternatieve aan-

wending van de suikerbiet voor medicinale toepassing, maar vooral voor bio-ethanol. Daarover heeft de Europese Commissie zich niet uitgesproken. Als de Europese Commissie zelf geen initiatieven neemt, bijvoorbeeld voor een taksverlaging, dan staat België eigenlijk nergens met zijn voorstel. De taksverlaging – eventueel zelfs de invoering van een nultarief – voor de bio-ethanol, is een federale kwestie. Er zijn dus wel enkele mogelijkheden, maar die zullen volgens haar nooit helemaal tegemoet komen aan de problemen die het gevolg zijn van de suikerhervorming.

De houding van België tegenover de *suikerhervorming* is volgens mevrouw Sophie Dewispelaere gebaseerd op een gemeenschappelijk standpunt van Vlaanderen en Wallonië. Dat standpunt is het resultaat van overleg met de sector, ook met de verwerkende industrie. Het standpunt wordt dus gedragen door de hele productieketen. Het standpunt impliceert een erkenning dat er maatregelen nodig zijn. België heeft het moeilijk met het plan van de Europese Commissie om tegelijkertijd de prijzen en de quota te verlagen. De meest competitieve lidstaten, onder meer België, krijgen in het huidige voorstel eerst een verplichte quota-vermindering. Als de suikerbietenteelt na de prijsvermindering nog steeds competitief blijkt te zijn, dan moeten de telers de quota wellicht opnieuw opkopen uit een andere lidstaat. België stelt voor dat men zich zou beperken tot een vermindering van de prijs. Een prijsverlaging zal immers sowieso leiden tot een vermindering van de productie. Een bijkomende quotavermindering is dan niet nodig. Mettertijd zouden de Belgische quota dan wellicht niet veel lager liggen dan nu, zij het dan dat de prijzen iets lager liggen. De prijzen zullen zeker worden verlaagd, maar het is nu nog niet duidelijk hoe sterk die daling zal zijn. Uiteraard is ze het eens met de heer Callens dat er een compensatie moet zijn binnen de unieke bedrijfstoelageregeling. Er moet ook een alternatieve aanwending zijn van de teelt.

Ze meent dat een aanbodbeheersing van de ingevoerde suiker uit de ontwikkelingslanden zeer belangrijk is. Dat is heel belangrijk voor Europa, want anders wordt de markt overspoeld en dan zullen de prijzen kelderen. Deze landen eisen trouwens niet dat hun producten vanaf 2009 ongelimiteerd in Europa kunnen worden ingevoerd.

Met Wallonië werden stappen ondernomen om de verschillende regeringsleiders in België op

de hoogte te brengen van de draagwijdte van de discussie en van de ingenomen standpunten. We proberen hen ertoe te bewegen deze standpunten te onderschrijven en deze thematiek aan bod te brengen. Volgende week is er een onderhoud met het kabinet van de Europese commissaris om deze voorstellen te benadrukken. Deze thematiek ligt de minister-president na aan het hart. Al het mogelijke wordt gedaan om dit standpunt zo hoog mogelijk in de hiërarchieën kenbaar te maken.

Ten slotte benadrukt ze dat de suikerindustrie bij het proces betrokken wordt. De industrie gaat akkoord met het regeringsstandpunt.

Actieplan Biologische Landbouw

Mevrouw *Tinne Rombouts* vraagt of er punten zijn in het actieplan Biologische Landbouw en in de verordening over het vervoer van dieren die enige aanpassing van de desbetreffende Vlaamse benadering en regelgeving zullen vergen. De spreekster merkt op dat er geen akkoord is betreffende de transporttijd en de veestapeldichtheid. Zij vraagt wanneer dit terug op de agenda komt.

Antwoord van mevrouw Sophie Dewispelaere

Mevrouw Dewispelaere kan niet dadelijk zeggen welke punten in het actieplan Biologische Landbouw moeten worden aangepast. De drie pijlers in het Europees strategisch plan zijn grotendeels terug te vinden in het Vlaamse actieplan. De promotie en de afzetbevordering moeten in Vlaanderen wel verder op punt worden gesteld. Mevrouw Dewispelaere weet niet of dat een aanpassing van het plan vergt of alleen een aantal begeleidende maatregelen. Ze stelt dat sommige maatregelen van de plattelandsontwikkeling de biologische landbouw moeten helpen promoten of moeten helpen bij de omschakeling. Ze meent dat een sensibilisering van de sector en van de consumenten noodzakelijk is. Ze veronderstelt dat het actieplan niet dringend moet worden gewijzigd. De administratie moet dat verder bekijken.

Op de vraag of er bepaalde conclusies moeten worden getrokken met het oog op het dierenwelzijn, antwoordt ze dat dit een federale materie is. Daarvan is ze niet volledig op de hoogte. Ze kan wel zeggen dat er heel wat meer documenten nodig zullen zijn. Ze denkt niet dat de wetgeving hiervoor moet worden aangepast. Vooral het feite-

lijke functioneren zal moeten veranderen. De hele schakel moet worden gesensibiliseerd. Indien een vrachtwagenchauffeur niet de gepaste opleiding heeft, dan moet daarvoor een oplossing worden gevonden. Ze denkt dat de federale overheid op dit vlak wel haar verantwoordelijkheid zal opnemen.

De heer *Johnny Demaille* benadrukt dat bij de laatste staatshervorming werd afgesproken dat dierenwelzijn een federale materie is. Voor een wijziging van de wetgeving is echter een uitdrukkelijk akkoord van de regio's nodig. Hij weet niet of bepaalde artikelen van de wet op het dierenwelzijn zullen moeten veranderen. Misschien is het voldoende als bepaalde KB's of MB's worden gewijzigd.

Plattelandontwikkeling

Mevrouw *Tinne Rombouts* wil weten wat de houding van België is over de verdeling van percentages over de verschillende assen. Zou België liever een ander percentage toepassen? Bestaat de vrees dat er met minder middelen zal moeten gewerkt worden?

De heer *Jan Verfaillie* vindt de plattelandontwikkeling belangrijk. Hij pleit er dan ook voor de middelen die ter beschikking staan op te gebruiken.

Antwoord van mevrouw *Sophie Dewispelaere*

Volgens mevrouw *Sophie Dewispelaere* wordt het vooraf formuleren van minimumpercentages inzake plattelandontwikkeling deels ervaren als een probleem. Niet zozeer het percentage op zich is een probleem, wel het feit dat dit wordt opgelegd door de Europese Commissie. Het aandeel van 25 procent voor natuur en milieu wordt volgens haar nu immers ook gehaald. Dat geldt eveneens voor het aandeel van 15 procent voor diversificatie. Vandaag wordt daaraan ongeveer 13 procent besteed en deze as wordt nog uitgebreid. Maar op het einde van het jaar is er altijd een probleem met de besteding van de gelden voor bepaalde maatregelen. As 3 is daarvan een goed voorbeeld. Het is moeilijk daaraan veel middelen toe te wijzen waarvan vooraf zeker is dat ze ook zullen worden uitbetaald. Omwille van de flexibiliteit wordt ervoor geijverd om zo weinig mogelijk vaste percentages op te leggen. De Europese Commissie is echter

voorzitter van het opleggen van een bepaald percentage, omdat ze vindt dat er in elk programma een doelstelling inzake leefmilieu, diversificatie of structurering moet worden voorgesteld. Mevrouw *Dewispelaere* denkt dat de percentages misschien zullen verminderen, maar dat ze sowieso zullen blijven bestaan.

Wat de vraag betreft of de angst voor een vermindering van de middelen in de komende periode gefundeerd is, denkt mevrouw *Dewispelaere* dat deze discussie aan heel wat parameters verbonden is. In de federale ministerraad is er vorige week gesproken over de financiële perspectieven op de Europese begroting 2007-2013. Als een lidstaat stelt dat hij een kleiner aandeel van zijn BNP afdraagt aan Europa – en dat is het geval – dan zal hij automatisch ook minder terugkrijgen van Europa. Dan zal landbouw het makkelijkst uit de boot vallen, want daar is het behoud van de huidige middelen het minst evident. Bovendien zijn de toewijzingscriteria in de verordening niet erg positief voor Vlaanderen. Bij de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid werd wel bepaald dat de middelen die van de eerste naar de tweede pijler worden overgeheveld, voor minstens tachtig procent moeten terugvloeien naar het land waaraan ze oorspronkelijk toegewezen waren. Dit is belangrijk. Eerst wilde men dat koppelen aan een aantal toewijzingscriteria. In dat geval zou Vlaanderen, met een platteland dat er eigenlijk geen is, gemakkelijk uit de boot vallen. De Europese Commissie is zich ervan bewust dat ze geen plattelandontwikkelingsbeleid kan voeren dat niet op alle regio's van toepassing is. Vlaanderen zal dus nooit uit de boot vallen. De middelen zullen zeker niet stijgen. Eventueel zal er wel een lichte daling zijn. Dat moet worden gecompenseerd met eigen overheidsmiddelen.

Op de vraag van de heer *Verfaillie* over de effectieve besteding van de middelen voor plattelandontwikkeling antwoordt ze dat die in de eerste periode inderdaad zeer beperkt was. Ze wijt dit aan een aantal externe factoren. Het is niet evident om een nieuw programma van de ene dag op de andere uit de grond te stampen en er ook nog eens voor te zorgen dat de landbouwers de gevraagde inspanning in het kader van bepaalde maatregelen kunnen en willen leveren. Dat geldt bijvoorbeeld voor de milieumaatregelen die aanvankelijk relatief onbekend waren. Ze hoopt dat dergelijke kinderziekten in de tweede programmeringsperiode niet meer zullen voorkomen. Het voordeel is wel

dat de engagementen die nu worden genomen, over vijf of zes jaar lopen en dus financiële repercussies hebben in de komende jaren. Er zullen dus meer middelen worden uitgekeerd dan vroeger.

Mevrouw Sophie Dewispelaere zegt dat de administratie regelmatig nagaat welke maatregelen op het einde van het budgetjaar snel uitgevoerd kunnen worden om te vermijden dat middelen verloren gaan.

Varia

De heer *Jef Tavernier* wil weten wat de basishouding was en is van Vlaanderen over de GGO's, en hoe de conclusies over de GMO hier concreet zullen toegepast worden. Hij haalt als voorbeeld de kleinschaligheid van de landbouw in Vlaanderen aan: hoe zal het probleem van de contaminatie opgevangen worden? Ten slotte wil de heer Tavernier weten welke rol het openbaar onderzoek zal spelen bij de omzetting van de richtlijnen en de toestemming voor bepaalde GGO's.

De heer *Jos De Meyer*, houdt een pleidooi voor het gebruik van onze eigen taal om de begrippen te definiëren. Hij ziet niet in waarom alles een ingewikkelde, Engelse naam moet krijgen, zoals bijvoorbeeld 'Mid Term Review'. Dit geldt niet enkel bij de regelgeving in het parlement zelf: ook voor de landbouwers zou een Nederlandse naam voor de dingen heel wat eenvoudiger zijn.

Antwoord van mevrouw Sophie Dewispelaere

Mevrouw Sophie Dewispelaere antwoordt dat de GGO's op dit ogenblik niet op de agenda van de landbouwwaad staan, maar dat het te gepasten tijde weer aan de orde zal zijn.

II.2 Visserij

De heer *Johan Verstreken* merkt dat zowel de landbouw als de visserij in nood verkeren, onder andere vanwege de steeds strengere normen. Eind deze maand worden de quota en TAC toegewezen. De steeds lagere en strengere quota maken het de vissers zwaar. Biologen van de universiteit van Wageningen raden aan voor onder andere kabeljauw een visverbod uit te vaardigen.

Het huidige quotasysteem schiet echter zijn doel voorbij. Veel vissers vissen maar op één soort en gooien de bijvangst overboord. Het probleem is dat de ongewenste bijvangst vaak dood overboord wordt gegooit.

De vangstbeperkingen zijn niet alleen nadelig voor de kustvissers, maar ook voor de lokale economie. Er moet ook gedacht worden aan de tewerkstelling, al moet gestreefd worden naar een gezond evenwicht tussen visvangst en milieu. De spreker vermoedt dat een herziening van de visquota nodig is, maar benadrukt dat Vlaanderen moet ijveren voor het behoud van zijn rechten. De lage quota mogen niet nogmaals verlaagd worden. Zeker niet voor tong, schol en kabeljauw die van levensbelang zijn voor de Vlaamse vissers. De spreker benadrukt dat kweekprogramma's gesteund moeten worden. Hij vraagt of hij daarover een stand van zaken kan krijgen. De heer Vestreken raadt aan steun te zoeken bij Frankrijk, en samen te werken met de Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling (SDVO). Hij vreest dat er geen Nederlandse steun zal komen.

Vervolgens vraagt de spreker wat aquacultuur precies betekent.

De prijs van de diesel vormt een ernstig probleem. Bovendien dient Vlaanderen zich aan de Europese richtlijnen te houden. Kan Vlaanderen volgens de Europese normen de installatie van brandstofmeters subsidiëren? Door het verbruik van nabij te volgen, zal het beter in de hand worden gehouden volgens de heer Verstreken.

De heer *Stefaan Sintobin* sluit zich aan bij de vraag van de heer Verstreken om de quota in de visserij te herzien. Verder wijst hij op het recente incident waarbij twee Vlaamse vissersboten aan de ketting werden gelegd in Boulogne-sur-Mer. Volgens de informatie die hij ontving van de betrokken vissers ging dit enkel om Franse protectionistische redenen, en vraagt het voorval op de agenda van de Vlaamse afvaardiging te zetten: dit incident moet eenmalig blijven.

De heer *Karlos Callens* vraagt of bij de aanpassing van de vloot voor een duurzame visserij de normen niet zo hoog zullen liggen dat heel wat vissers hun boot niet meer zullen mogen gebruiken, terwijl ze er ook geen nieuwe mogen in gebruik nemen.

Antwoord van de heer Johnny Demaiter

De heer Johnny Demaiter zegt dat het een oud zeer is dat de adviezen van de wetenschappers en de vaststellingen van de vissers soms mijlenver uit elkaar liggen. In Nederland en Frankrijk doet zich hetzelfde probleem voor. De wetenschappers geven nu toch al toe dat ze moeten nadenken over de manier waarop gemeten wordt. Meer en meer denken ze eraan daarbij gewone vissers in te schakelen, met een contract. Die zouden de wetenschappers moeten meedelen wat ze precies vangen. De heer Demaiter heeft ooit zelf, op aanraden van de Vlaamse wetenschappers, het idee gelanceerd van een biologisch logboek. In het gewone logboek vullen de vissers in wat ze mogen invullen, in het biologische, dat alleen voor het onderzoek zou gebruikt worden, zouden ze de werkelijke visvangst kunnen noteren. Zo zou men kunnen vaststellen hoeveel vis er werkelijk is en wat de toestand van de jonge vissen is.

De heer Demaiter wijst erop dat het probleem van de 'discards' – de visvangst die weer overboord wordt gegooid – altijd een grote zorg van België is geweest. Hij bevestigt dat, wanneer men op tong vist, men ook kabeljauw in zijn netten krijgt. Vandaar dat de commissie en de wetenschappers zeggen dat er geen tong mag opgevist worden in gebieden waar de toestand van de kabeljauw penibel is. Daar zijn de vissers het volkomen mee oneens. Dat probleem kan niet zomaar verholpen worden door de breedte van de mazen te veranderen. Europa overweegt om inzake 'discards' hetzelfde beleid te voeren als in Noorwegen: al wat daar gevestigd wordt, moet ook aangeland worden. Een mogelijk gevolg van een dergelijk systeem is dat men niet meer kan vissen in een gebied waar de kabeljauw zeer sterk beschermd is.

Er zijn een aantal kweekprogramma's opgestart, maar zonder veel succes. Ook de Europese Commissie herneemt de steun hiervoor niet in haar voorstel van verordening voor structurele steun. Het succes ervan is ook zeer afhankelijk van de vissoort. De heer Demaiter probeert goed samen te werken met de Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling (SDVO). Hij is zelf lid van de stuurgroep, samen met zijn directeur-generaal, de heer Van Liefferinge en een vertegenwoordiger van het kabinet. Via die weg worden initiatieven ondersteund die kunnen leiden tot een duurzame visserijsector. Dat blijft de doelstelling.

Er is aquacultuur in de zin van maricultuur. Dat kan mosselkweek zijn, bijvoorbeeld rond windmolenparken. In Sicilië wordt jonge tonijn gevangen, die wordt grootgebracht in een grote bassin in open zee. Echte aquacultuur is in Vlaanderen zeer weinig ontwikkeld, in Wallonië op enkele plaatsen. Ze is wel sterk ontwikkeld in Oostenrijk en vooral in Tsjechië, waar men vooral karper kweekt.

De heer Demaiter heeft de vraag over de brandstofmeters niet goed begrepen. De vraagsteller is niet meer aanwezig. Er bestaan wel torsiometers, die het trekvermogen van de motor nagaan. De motor is meestal veel sterker dan toegelaten is.

Dan was er nog de vraag van de heer Sintobin over de Franse maatregelen tegen de twee Vlaamse boten. De Franse marine, of speciale controleurs, kunnen bij een vaststelling in volle zee de boten opbrengen naar de dichtstbijgelegen haven om daar de boten volledig te controleren. Een boot is na een bepaalde tijd kunnen vertrekken, de andere is een dag lang vastgehouden en uiteindelijk op borgtocht vrijgelaten. Sommigen beweren dat het om protectionisme gaat, anderen zeggen dat dit normale controles zijn. De heer Demaiter kan in elke geval niet bewijzen dat de Fransen de buitenlandse boten viseren.

De heer *Stefaan Sintobin* repliceert dat het altijd moeilijk zal zijn om dat echt te bewijzen. Hij meent te weten dat beide vissersboten twee keer gecontroleerd zijn en dat bij de eerste controle alles in orde was. Een tijd voordien was een van beide boten ook in de Golf van Biskaje al gecontroleerd. Ook daar bleek er geen probleem. Dat is toch wat warrig. De heer *Johnny Demaiter* antwoordt dat de dienst in Oostende onmiddellijk de minister zal verwittigen als hij in deze controles een systematiek ontwaart.

De verslaggever,

Stefaan SINTOBIN

De voorzitter,

Jos DE MEYER